

139.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 2 marca 1926 r.

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, Ministrem Spraw Zagranicznych oraz Ministrem Kolei w sprawie fakultatywnej rejestracji obligacji przedsiębiorstw prywatnych oraz gwarantowanych przez Państwo obligacji kolei prywatnych w b. dzielnicy austriackiej.

Na zasadzie § 43 oraz §§ 16 i 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 213) oraz §§ 1, 6 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 grudnia 1924 r. o przerachowaniu gwarantowanych przez Państwo obligacji i akcji kolei prywatnych w b. dzielnicy austriackiej, tudzież obligacji opartych na zobowiązaniach tych kolei (Dz. U. R. P. № 115 poz. 1027) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa prywatne, które na zasadzie § 16 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych pragną przystąpić do wymiany względnie przestemplowania swych dawnych obligacji na obligacje złotowe, mogą do dnia 30 czerwca 1926 r. wystąpić do Ministra Skarbu z wnioskiem o zarządzenie rejestracji emitowanych przez nie obligacji, celem stwierdzenia, które obligacje należały w dniu 21 maja 1924 r. do obywateli pewnych państw.

Z podobnym wnioskiem mogą również wystąpić towarzystwa kolei prywatnych w b. dzielnicy austriackiej, które emitowały obligacje gwarantowane przez Państwo.

§ 2. Minister Skarbu po nadejściu wniosku w myśl paragrafu poprzedniego wyda zarządzenie o rejestracji i zamianuje komisarza dla nadzoru nad rejestracją i konwersją obligacji. Odnośnie do gwarantowanych przez Państwo obligacji kolei prywatnych w b. dzielnicy austriackiej może być wydane zarządzenie o rejestracji i także bez wniosku towarzystwa, które emitowało dane obligacje.

Zarządzenie o rejestracji będzie trzykrotnie opublikowane na koszt przedsiębiorstwa w Monitorze Polskim i dwóch dziennikach, wskazanych przez przedsiębiorstwo.

§ 3. Zarządzenie o rejestracji zawierać będzie wyszczególnienie objętych rejestracją obligacji oraz wezwanie do posiadaczy tychże obligacji, by zgłosili i przedstawili je w zarządzie odnośnego przedsiębiorstwa w terminie, wskazanym w zarządzeniu. Termin ten nie może być krótszy niż trzy miesiące ani dłuższy niż sześć miesięcy od daty wydania zarządzenia.

§ 4. Przedmiotem zgłoszenia i przedłożenia winny być oryginalne obligacje, przyczem jeśli obligacje uległy zaginięciu, winny być przedłożone zaświadczenia bądź o przeprowadzonym lub wdrożonym postępowaniu amortyzacyjnym zgodnie z przepisami dzielnicowemi o umorzeniu sądownym papierów wartościowych, bądź też o postępowaniu zabezpieczającym w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115 poz. 1032).

§ 5. Jednocześnie ze zgłoszeniem obligacji winny być przedłożone dowody co do obywatelstwa ich właściciela, jeśli tenże miał dane obligacje na własność nieprzerwanie od dnia 21 maja 1924 r., i ponadto dowody co do obywatelstwa właściciela obligacji w dniu 21 maja 1924 r., jeśli po tym terminie własność obligacji ulegała zmianie.

Własność obligacji w dniu 21 maja 1924 r. może być wykazana zapomocą bankowych kwitów depozytowych, lub w inny sposób mogący dostatecznie uwiarogodnić prawo własności.

Jako dowód obywatelstwa posiadacza będzie wystarczające okazanie dowodu osobistego lub legitymacji urzędniczej czy wojskowej, względnie przedłożenie poświadczenia właściwej władzy administracyjnej lub urzędu policyjnego.

Właścicielowi obligacji będzie przysługiwało prawo uzupełnienia złożonych dowodów aż do upływu terminu, wyznaczonego dla dokonania zgłoszeń do rejestracji.

§ 6. Na podstawie przedłożonych dowodów zarząd odnośnego przedsiębiorstwa ustali, które obligacje należały w dniu 21 maja 1924 r. do obywateli pewnych państw. Przy powyższem ustaleniu zarząd przedsiębiorstwa winien działać w porozumieniu z komisarzem, któremu przysługuje prawo wglądu w całość prowadzonej rejestracji i prawo decyzji w wypadku różnicy zdań między właścicielem obligacji a zarządem przeprowadzającym rejestrację.

§ 7. Przy ustalaniu własności obligacji w dniu 21 maja 1924 r. będą wzięte pod uwagę następujące okoliczności:

obligacje, które podlegały postanowieniom ustawy z dnia 4 marca 1920 r. o rejestracji własności niemieckiej, będą uważane za własność niemiecką, o ile następne przeniesienie własności tychże nie nastąpiło za zgodą Głównego Urzędu Likwidacyjnego;

obligacje, które służyły za podkład emisji papierów wartościowych instytucji kredytowych zagranicznych i w tym celu były tymże wydane, będą uważane za własność obywateli tego państwa, na którego terytorjum ma swą siedzibę dana instytucja;

obligacje, co do których zostanie udowodniony fakt, iż w dniu 21 maja 1924 r. znajdowały się na terytorjum Państwa Polskiego, będą w braku dowodów przeciwnych uważane za własność obywateli polskich;

obligacje, co do których przedłożone dowody nie dadzą dostatecznej podstawy do ustalenia obywatelstwa osoby, która była ich właścicielem w dniu 21 maja 1924 r., będą uważane, o ile chodzi o obli-

gacje rublowe, jako własność obywateli rosyjskich, o ile chodzi o obligacje koronowe, jako własność obywateli austriackich, o ile chodzi o obligacje markowe (t. j. opiewające na marki niemieckie), jako własność obywateli niemieckich.

§ 8. Przedsiębiorstwo, przeprowadzające rejestrację, winno w terminie najdalej 2 tygodni od chwili złożenia poszczególnych obligacji, zwrócić je właścicielowi z zaznaczeniem na obligacjach rodzaju ustalonej własności, jeśli co do tego ustalenia nie było różnicy zdań między właścicielem obligacji a przedsiębiorstwem, zaś w przeciwnym razie winno zawiadomić właściciela o przekazaniu sprawy do decyzji komisarza.

Komisarz może za pośrednictwem zarządu przedsiębiorstwa zażądać od właściciela obligacji dodatkowych dowodów, przewidzianych w § 5. O decyzji komisarza winno przedsiębiorstwo w ciągu 2 tygodni od jej zakomunikowania zarządowi przedsiębiorstwa powiadomić właściciela obligacji i zwrócić mu obligacje z zaznaczeniem na nich rodzaju ustalonej własności.

Jednakże zarząd przedsiębiorstwa, jeżeli nie godzi się na decyzję komisarza, może w terminie wyżej przewidzianym zażądać na drodze sądowej ustalenia spornego stosunku. W razie przeniesienia sprawy na drogę sądową winien zarząd przedsiębiorstwa zwrócić obligacje bez żadnego zaznaczenia na nich rodzaju własności.

§ 9. Ustalenie obywatelstwa właściciela obligacji, przeprowadzone w myśl paragrafów poprzednich, służyć będzie za podstawę dla przeprowadzenia konwersji odnośnych obligacji.

O ile do konwersji będą przedłożone obligacje, które nie były przedmiotem zgłoszenia w terminie przepisany (§ 3), będą one traktowane jak obligacje, co do których przy zgłoszeniu nie zostały przedstawione dostateczne dowody dla ustalenia obywatelstwa osoby, która była ich właścicielem w dniu 21 maja 1924 r. (§ 7 ust. 5).

Przedsiębiorstwo może jednocześnie z wydaniem zarządzenia o rejestracji (§ 2) przystąpić do konwersji względnie przestemplowania dawnych obligacji na nowe obligacje złotowe. W tym wypadku terminy, przewidziane w § 8, będą obowiązywać dla wydania właścicielowi nowych obligacji względnie dawnych przestemplowanych.

§ 10. Mimo postanowień §§ 5—9 niniejszego rozporządzenia, właściciel obligacji, któryby mógł doznać nieuzasadnionej szkody przez zastosowanie powyższych postanowień, będzie mógł podjąć z pomocą zwykłych środków procesowych dowód, że posiadał odnośne obligacje w dniu 21 maja 1924 r.

§ 11. Po przeprowadzeniu ustalenia rodzaju własności w drodze sądowej (§ 8 ust. 3 i § 10) przedsiębiorstwo będzie obowiązane zgodnie z tem ustaleniem przeprowadzić oznaczenie obligacji względnie sprostować już dokonane na obligacjach oznaczenie.

§ 12. Koszty związane z przeprowadzeniem rejestracji i wynagrodzenie komisarza, które ustali

Minister Skarbu, ponosić będzie przedsiębiorstwo, które postawiło wniosek o zarządzanie rejestracji.

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Sprawiedliwości: *Dr. S. Piechocki*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

Minister Kolei: *Chądzyński*

140.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 4 marca 1926 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie maszyn i aparatów niewyrabianych w kraju, o ile stanowią część składową, sprowadzanych do polskiego obszaru celnego kompletnych urządzeń oddziałów zakładów przemysłowych bądź dla nowopowstających zakładów, bądź też w celu organizowania nowych działów produkcji lub w celu modernizacji istniejących,—może być stosowane cło ulgowe, wynoszące 10% stawek autonomicznych.

Minister Skarbu, po porozumieniu się z Ministrem Przemysłu i Handlu, orzeka, które maszyny i aparaty odpowiadają wymogom niniejszego paragrafu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązywać będzie do dnia 30 kwietnia (włącznie) 1926 r.

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Osiecki*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Kiernik*

141.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 marca 1926 r.

w sprawie terminu wejścia w życie postanowień o taryfikacji stali i wyrobów stalowych, wymienionych w uwadze 5 do pozycji 140 oraz w uwadze 2 do punktu 2 pozycji 151 taryfy celnej.

Na zasadzie rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwo-